

EN PATUFET

ANY VIII N.º 382.—Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

- Crèguim, jove, aquet remey el curarà, especialment si té ulls de poll, mal de caixal, migranya, etc., etc. Tant es aixís, que si no li va be, li tornaré els diners.
- Be, vostès això ho diuen per dirho.
- No ho cregui, li puch citar a milers de casos en que he tornat l'import.
- ¡Carat! ¡Si que cura donchs!

Els Jochs Florals

El vinent diumenge, com cada primer diumenge de Maig, desde fa més de mitja centuria, se celebrarà a Barcelona la festa anomenada dels Jochs Florals que, com vosaltres sabèu, consisteix en un concurs o certamen, en el qual se premien als poetes que ab major inspiració canten la Fè, la Patria y l'Amor, els tres lemes de la poètica institució. Ab tot y fer, com us he dit, no gaire més de mitja centuria que aquesta bella festa té celebració a Barcelona, no s'ha d'entendre, per això, que data de tan poch el seu origen, ja que aquet es forsa més antich, com sabreu per les senzilles notes que penso apuntar aquí respecte de la fundació dels Jochs Florals.

Els certàmens poètics, o *Corts d'Amor*, d'antich estilades a Provença, foren importades a Catalunya l'any 1393, pels poetes Aversó y March, durant el regnat den Joan I, anomenat *L'Amador de la gentilesa*, y a fè que li era escayent aquet calificatiu al monarca, pel gran amor que duya a les belles lletres y la gran protecció que dispensava als poetes y a tots els artistes en general.

N'hi hà prou ab dir això, pera comprendre lo ben rebuda y protegida que devia ser per en Joan I la institució dels Jochs Florals y el medi escayent que va trobar en la seva cort.

En efecte diuen els historiadors que en tota Europa no hi havia en aquell temps cort més fastuosa que la del rey català-aragonès, ni altra que fos més aficionada a la música, a la poesia y a la dansa, comensant pel mateix sobirà y la seva esposa, la reina Violant.

Els més celebrats trovadors provençals, els cantors estrangers de més fama, els jutglars de més renom omplien el palau reyal ab els armoniosos sons de llurs instruments, aixís com els poetes ab els inspirats accents de llurs esparses; seguint uns y altres als reys en els sovintejats viatges que feyen d'una comarca a l'altra dels Estats llurs, fentels aixís més agradosos els dies que havien de passar devagades en poblacions de poca importància.

Els primers successors del rey Joan I continuaren sostenint y protegint la festa dels Jochs Florals, però les vicissituds polítiques feren perdre a la fi tan culta costum, deixant de celebrarse el poètic certamen durant algunes centuries, fins que en l'any 1859 els Jochs Florals varen ser restaurats pels escriptors catalans Milà, Rubió, Balaguer, Cortada, Pons, Amer y Bofarull, haventse vingut celebrant fins ara sense interrupció.

ABECÉ

les histories den Bolavà

Un acte extrordinari de serenitat

N'o'm cansaré de repetirho: la serenitat es una de les coses que tenen més valor en la nostra vida. Ni les riqueses ni's honors haurien pogut salvar a n'en Bolavà dels mil perills que ha corregut segons ell explica, mentres que ab la serenitat que tots li reconeixien, no sols ha pogut lliurar-se de la mort, sinó que's veu immortalisades les seves gestes heroïques en lletres de motllo.

El fet que avuy vaig a contarvos es d'aquells que demostren lo que pot la serenitat.

En Bolavà mateix m'ho ha contat tot prenent cafè, y jo, desitjós de donar a conèixer als meus volguts lectors aquest nou acte del nostre héroe, he corregut cap a casa, he agafat la ploma, y aquí teniu la historia tal com ell me l'ha contada:

«Vaig sortir de casa ab l'intent de fer una passejada pels afòres de la ciutat, portant, com tinch per costum quan vaig a passeig, el meu bastonet d'èban, ab puny de marfil, d'un *colmillo* d'elefant que jo mateix vaig arrencar un dia passejantme pels boscos de l'Àfrica occidental.

Com dich, jo anava ab el meu bastonet, y si insisteixo tant ab això del bastó, es senzillament perque, gracies a n'aquet, vaig poder tornar a casa en lloch d'anarmen al cementiri com hauria succedit, de segur, si no hagués portat bastó y no hagués tingut serenitat.

Vaig anar passejant, passejant, cap a la carretera de Badalona. Al

arribar a l'encreuament per ahont passa'l tren, va passar un pobre que'm va demanar caritat. Jo, que soch de mena caritatiu, me trech cinch cèntims y'ls hi dono, però, al treurels, me'n varen caure cinch més a terra, entre la grava de les vies.

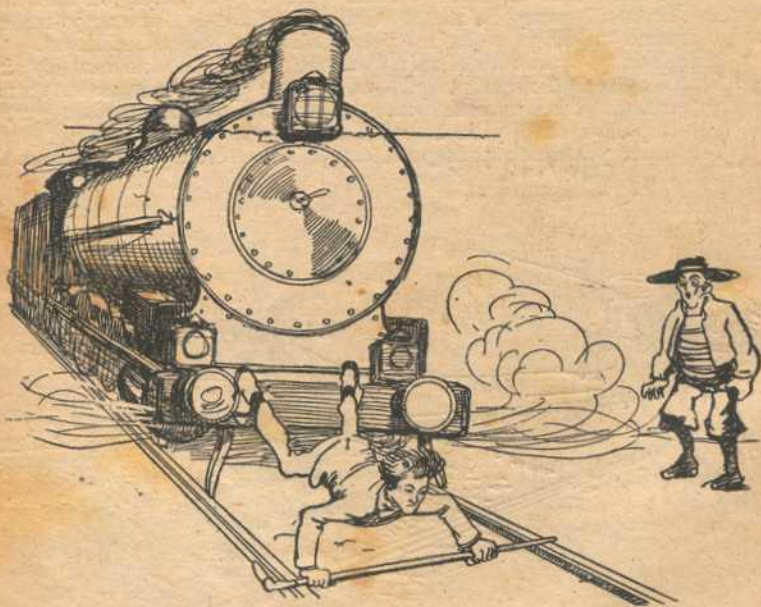
Es clar que per cinch cèntims no valia la pena d'entretenirse, però al pensar que ab cinch cèntims a cal pastisser te donen una paperina de molles, vaig decidir buscarlos. Ab aquet fi, vaig comensar a regirar la grava de les entre-vies, però'ls cinch cèntims no apareixien. Ja feya aprop de deu minuts que estava buscant, quan sento la corneta del guarda agulles que anunciava la proximitat del tren exprés.

Jo vaig mirar l'hora en el meu rellotge y'm semblà que encara tenia cinch minuts pera buscar abans no arribés l'exprés, que, per cert, passa per aquell indret ab tota velocitat.

Aixís es que vaig seguir buscant els meus cinch cèntims, com si tal cosa.

Però, fillets meus, al girarme pera veure si eren per l'altre cantó, me veig el tren exprés allí a la curva, venint tant furient, que desseguida vaig comprendre que no'm quedava temps pera fugir.

Al mateix instant, el guarda agulles venia corrents y cridant, avi-

santme el perill que jo corria, y la gent que transitava per la carretera varen acudir allí a la barrera, cridant esgarriats.

Jo, comprenent l'imminència del perill, vaig carregar-me de serenitat. El tren ja era allí a dues passes, fent un soroll que aixordava. No calia perdre temps. El moment era tràgic. Els que'm miraven estaven grochs com la cera, veyentme ja destrossat dessota de les rodes de la màquina.

Però jo, en un instant y ab un moviment rapidíssim, poso el bastó atravesat al damunt de les vies, m'hi agafo com fan els gimnastes y alsant les cames enlaire espero una mil·lèsima de segon...

El tren arriba; me dona empenta als peus y el bastó, en el que jo m'agafava, comença a lliscar pel damunt de les vies, conduintme ab una velocitat extraordinària.

Com que era un tren especial que anava directe a Madrid, no va parar en cap estació del trajecte, arribant en aquesta forma a la capital, després d'un magnífic viatge de catorze hores, en la forma que queda descrita.

Al arribar a l'estació de Madrid, la gent que hi havia per allí va saludar la meua arribada ab forts picaments de mans, y, un criat del Rey que hi era, ho va explicar a S. M., que'm donà una medalla, després d'haver manifestat desitjos de conèixer.

Y ara'l que no s'ho cregui, que miri el diari del dia 35 de Mars y ho trobarà allí relatat.»

Ab permis den Bolavà,

J. M. F. y T.

Epissodi de viatge

Un turista portuguès
volgué Londres visitar,
y allí l'home's va adressar
sens sabè un borral d'anglès.

Va posà al hotel milló,
y, un cop refet del viatge,
va sortir del seu hostatge
per veure la població.

Mes, abans d'un sol pas fer,
temerós d'esgarriarse,
del carré el nom va apuntarse
damunt d'un tros de paper.

Y ja l'home descansat,

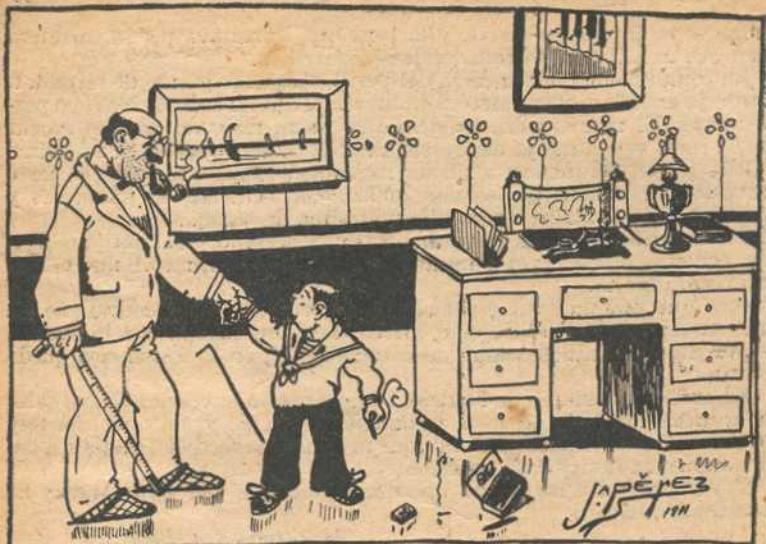
va seguir carrers y places;
vegé el riu y les barcasses
y'ls jardins de la ciutat.

Mes quan trobantse retut,
de tant y tant caminar,
al hotel volgué tornar,
va veures del tot perdut.

Pera sortir del tropell,
prou ensenyava a tothom
del carré ahont vivia, el nom,
mes tothom se reya d'ell.

Fins que al fi va averiguar
que en la seva apuntació
va copiarhi la inscripció:
Se prohibeix orinar.

NYIC

—¿Qué fas, noy? ¡Llensa desseguida el cigarro!

—¡Oh, es que la mamá m'ha dit que ja era un home y que havia de fer lo que'ls homes fan, y jo faig lo que m'ha dit la mamá!

El pardal y l'aureneta

Al ferse de nit, cert pardal va ficar-se en un forat, obert entre dos pedres, dalt d'una vella paret. S'havia acomodat a la entrada, quan va sentir que a dintre se bellugava una aureneta.

El pardal, temerós de no trobar millor lloch pera passar la nit, va dir a l'aureneta, desfentse en cortesies:

—Aureneta, blanca y negra com les hores de la vida: ¿Me deixas hostatjar-me en el teu niu?

—Bon pardal, fes lo que vulguis... Reposa tranquil damunt ta panxa y amaga la testa sota l'aleta

esquerra. Després... que'l són te sigui propici.

—El teu pulit bech es fet pera anunciar felicitats. Mercès, y Deu vulga que, al obrir mos ulls, ja ei sol radiant coroni l'horitzó.

—¿Y què es el sol?...

El pardal va girarse ràpidament vers l'aureneta; però'l niu ja estava fosch y no va poder veurela.

—¿Y què es el sol?—va repetir, dolsament, l'aureneta.

—El sol es com una immensa y gegantina flor rodona encesa y que, sense consumir-se, s'obre quan apareix allí, al fons del pla, arràn de terra, y al ferse de nit se tanca y's pert entre els dos més alts turons de la montanya.

—Y una montanya, ¿què es?

El pardal va pensar-se que l'aureneta's divertia, y va contestarli malhumorat:

—Una montanya es... deixar que dormin els hostes y no importunarlos ab preguntes tontes. Ja es hora de reposar.

El pardal va pensar-se que ja podria entregarse al son; però l'aureneta tornà a interrogarlo:

—¡Oh! ¡Jo voldria saber lo que són les estrelles!...

—¡Aquesta es tonta!...—va dir-se el pardal.

—¿Com són les estrelles?...—tornà a preguntar l'aureneta.

—Donchs, mira, són com els panets llarchs: objectes suntuaris impossibles d'heure pera molts.

—¿Y els panets?

—¡Ay, filla meua! Com els homes. Els d'entranyes tendres són els millors.

—Y els homes, ¿a què se semblen més?

—Els de demà als d'avuy, els d'avuy als d'ahir, y aixis successivament fins al primer, que no va assemblarse a ningú.

Y d'aquesta manera, ella preguntant y ell responentli respostes impertinents y embrolles, passaren la nit, durant la qual el pardal va creure, en més de quatre ocasions, reventar de riure.

Per fi, va aparèixer el dia, y'l burlador va cridar alegrement:

—¡Ja es aquí la benaurada llum!

—Parlam de la llum...

Llavors el pardal va riure estrepitosament, y acostant-se a n'ella, que encara geya en el fons del niu, anava a nomenarla tonta, però, haventla contemplat, va veure que la pobre era cega. La compadí en extrem, y al empendre el vol al aire lliure y perfumat, se va pro-

metre usar ab tots els infelissos compassió y no burles...

Trad., M. MORENO OLIVÁN

Pels xinos y els del Japó y pels tocats del meló quedí aquella moda extranya de ferse creixé una banya a cada punta de dit; no es sà, serio ni polít y sols mostra tal mania un alt grau de droperia. ¡Potsé'ls hi serveix això de pinta o de gratadó...!

Del llibre *Polidesa*, regles en vers, per Manel Rocamora, il·lustrat per en Joan Llaverias.

Aquí teniu una historia

que té per demostración

Qui mal camina, mala fi trova

CONTE

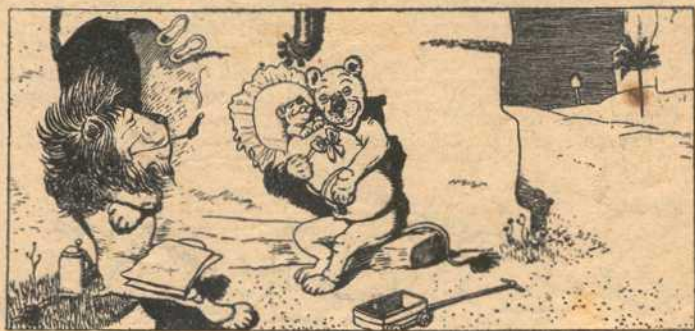
EN un hermós y resplandent saló d'un castell, s'hi celebrava una reunió, presidida pel comte Sant Martí, senyor del castell y dels territoris que'l voltaven.

El saló estava plé de cavallers y soldats, que movien frenèticament les espases y llances, com si estiguessin a punt de comensar una batalla. El Comte dirigia un calurós discurs a sos guerrers; al acabar, els tambors y clarins ressonaren per tot el castell y ja'l comte anava a sortir del saló, quan, de

AL, EXTRANJER

que a vegades fan les besties

més be que molts que no ho són.

prompte, se presentaren dos patges. Conferenciaren poques paraules ab son senyor, el qual, airat, desveinà sa espasa y dirigí un crit de guerra a sos guerrers.

El serrahi, home que havia renegat de la fè de Crist, anava de

comtat en comtat convertint en runes els castells dels infortunats que morien en ses traidores embestides; havia arribat al casteu pròxim al de Sant Martí y s'hi havia aposentat.

El crudel y malvat serrahi tenia empresonat al fill petit del Comte y per això aquet, ferit en els seus

sentiments de pare, volia embestir al enemic cara a cara.

Els tambors y clarins tornaren a ferse sentir y el Comte, montat en briós cavall, passava el gran portal de les muralles, seguit de sos guerrers, y portant en una mà la espasa y en l'altra la santa creu.

A les primeres hores de la tarde del següent dia, s'interrumpia la quietut que regnava pels entorns de les muralles del castell del serrahi.

Els guerrers del Comte se llen-saren a la lluita com a lleons, buscant els correds més drets per arribar a les muralles; les fletxes brunzien en tots indrets; alguns soldats acabaven de reventar la porta a cops de destrai, y en poch moments tots els guerrers del Comte se trobaven dins del castell, y la lluita s'anava fent més terrible.

Ja comensava a fosquejar; el serrahi, esverat, anava retirantse

d'habitació en habitació y els que'l voltaven anaven morint a poch a poch; per fi, se senti un gran erit de triomf. El Comte havia trobat a son fill dintre d'un calabós del castell; el serrahi, més esverat encara, sortia a una terrassa tota plena de morts; aquella era sa última hora. Una part del castell comensà a il·luminarse pel incendi. De sobte, va veure davant seu al comte Sant Martí ab l'espasa bruta de sanch. El serrahi aixecà també la seva; les dues espases se creuaren, y el serrahi va caure mortalment ferit.

La foscor s'havia ensenyorit dels camps y de les montanyes, la lluna brillava y tot restava plàcidament tranquil; sols de tant en tant se sentia l'espatech del tòch y ls cants de victoria dels de Sant Martí, que cada cop se feyen més llunyans.

MIQUEL ESTEVE

Historia Natural

LA BECADA

La becada es un auccell molt vulgar; n'hi hà per tot el món, y encara que es treshumant, en els països que no són molt freds s'hi està tot l'any. Pertany a la familia dels *escolopacits*; mideix un pam y mitg de llargada, té'l bech perllongat y la cua curta; les potes també són curtes en relació

ab el cos, groixudes y cobertes de plomall fins als talons. Les plomes del cos són d'un rovellat grisenc y blanquinós al coll.

El seu aire es el d'un aucell tonto, però la becada es molt astuta y sab aprofitarse del color del seu plomatge, tan semblant al de la terra, pera passar inadvertida dels seus enemichs que són, els cassadors entre'ls homes y els gats salvatges y domèstichs, les merles, l'esparver, el falcó y les garces, entre'ls animals.

El lloch predilecte d'estada es el bosch y encara prefereixen les ubagues humides; y no es fins a la nit que surten al camp a cercarhi l'aliment. En cas de que la necessitat les obligui a sortir al camp durant el

día, les becades se guarden d'anarhi volant, sinó que hi van caminant per terra, y aixís el seu color, tan semblant al de la terra, les fa passar quasi desapercebudes. Si algu les descobreix, fan una corredissa, fent moltes corbes, y's paren tan quietes com poden entre l'escòrsa dels arbres. Aixís, de lluny, no s'afiguren, y el seu bulto, mes que'l d'un aucell, sembla un grop de la soca. Si les atrapen volant, descriuen també en l'aire una multitud de volts extranys, pera despistar, abans no's paren; però si's troben dos mascles volant, allavors si que no pensen en res més que en barallarse, y es fácil cassarles. Diuen que llops ab llops no's mosseguen, però becades ab becades, quan són mascles, no poden estar juntes. Se barallen en l'aire, s'agafen pel bech, y, agafades, cauen a plom gairebé fins a terra; però, quan van a tocarhi, tornen a agafar el vol y tornen a repetir l'agressió en l'aire.

Són molt porugues y molt esquerpes, però si se les agafa joves s'arriben a encarinyar ab l'home y fins responen ab el característich crit de ¡Katz! quan se les crida, y acudeixen. El seu aliment són les larves y els cuchs de terra. Fan el niu entre les mates, en el que hi ponen, generalment, quatre ous. La seva carn es bona pera menjar, encara que molt fina.

AcuditsEn un restaurantEntre amichs

—Noy, estich perdut; no puch menjar.

—¿Y això?

—Necessito que'm posin...

—¿En una oficina de l'Estat?

—No, una dentadura postissa.

UN FUSTERET

Un anglès y el mosso.

M.—¿Què vol, senyor?

A.—A vostè ¿què li importa?

M.—M'importa, senyor; jo tinch de servirlo.

A.—Molt be; però vostè no té lo que jo vuy.

M.—Demani.

A.—Pòrtim un parell de sabates.

RAMÓN BORRÁS

TRENCA CLOQUES

—¿Veyam qui de vosaltres sabrà endevinar lo que hi hà al fons del sach?

Deya un sabater a un amich seu, al veure passar tot tivat a un jove de levita y enguantat:

—¿Sabs per què li grinyolen les sabates a n'aquet que passa?

—¿Per què?

—Perquè encara me les deu.

—No pot ser—replicà l'altre, que era sastre.—Perque si això fos cert, sentiriem també'ls grinyols de la levita, que no puch cobrarla de cap de les maneres.

DALMAU Y PERICH

Esmenes a senyalar

En la targeta dels *Episodis històrics*, servida com a suplement en el número de EN PATUFET de la setmana passada, hi han sortit sensibles errades d'impremta que convé esmenar.

Allà ahont diu els *Jurdetans de Goves*, ha de dir els *Turdetans de Gades* y allà ahont se llegeix *la dels Boreas*, s'ha de llegir *la dels Barcas*.

Facilitaven per facilitava, y invasions per incursions, són altres errades a senyalar, encara que les suposem esmenades pel bon criteri dels nostres lectors.

Una solució.—Felip Estiviel, Tereseta Bordas, Enrich Duràn, Benet Cases, I. Sanvicente, Domingo Bruguera, Domingo Papiol, J. Mari, Joseph Castellort, Josep M.ª Vilaseca, Jaume Sordé, Ramón Rocà, Pilar Vilahur.

Dues solucions.—Ricart Folch, Josefina de Ballester, Alfred Mata, Geroni Castellvi, Ramón Suñé, Dolors Masalles, Joan Coll, Francesch Fontrodona, Mercè Domènech, Joseph Güell, Xavier Tenal, P. Sunet, Rómulo y Marta Claramunt, B. y R. Castillo, Manel Galilea, Esteve Cusidó, J. Noguera, Joseph M.ª Roig, Francisca Solsona, Ramón Cañellas, Maria Santamaria, Modesta y Enrich Guarro.

Tres solucions.—Lluís y Dolors Valls, E. Palau, Jaume Orgillés, Conxita Xifra, Montserrat Cantí, Demetri Fullà, Rosalia Solé, Pilar Sedó, Enriquet y Enriqueta Puigdevall, Ramón Bassa, Francesch, Carme y Rosa Elias, Francesch y Valenti Fornas, Joseph Luriol germans Bayés, Miquel Vives, Herminia Franquesa, Mercè Alguer, Suari, Ramón Gusi, Dolors March, Magdalena Montserrat, Eulalia Puig, Miquel Riera, Pere Andriñach, Lluís Trilla, Miquel Marcús, Joan Boixadé, germans Vilella, Joaquim y Agripina Blanchart, F. Alfonso, Agneta Serra, A. Closas, Joseph Virgili, E. Camillo, Dolors y Enrich Cervera, Pepeta Minchús, Salvador Marull, Jaume Poch, Francesch Gras, Maria, Blanca y Roseta Jorbà, R. Solà, A. Cumella, Josefina Riquez, Rafel Puig, Isabel Maimí, Jaume Enrich, Domingo Carbonell, Joan Brunet.

Quatre solucions.—Eudalt Ayza, Antoni Gili, Teresa Moragas, Ramón Antoni, Joseph y Antoni Piera, Miquel Moltó, J. y A. Torrents, Joseph y Rita Terrada, M. y P. Viñals, Gustau y Carmeta Soler, Joseph Fabra, Maria y Venanci Castellanos, Pere Ferriol, Joan Serrabella, Manel Feliu, Francesch y Francisqueta Vives, Lluís Andreu, Joseph, Tereseta y Maria Barbosa, Joseph y Juli Portet, X. Otero, E. M.ª Imbert, Joan Pagés, Jaume Piera, Joseph y Ricart Maureso, G. Torras, R. Renom, Joseph Noguera, Engracia Negre, Maria Pascual, Joseph y D. Archs, Maria Baronat, Vicens Casanovas, Joseph y Maria Molins, Joan Sanromà, Pere Capó, Lluís Martí, Ricart Juvé, Cinta Orpinell, Isidre Olivé, Mariano Manent, B. Vallespinosa, Maria Andrés, P. Carcereny, J. Miralles, Joseph Mitjavila, Ramón Montaña, Concepció Capdevila, Joseph Mitjavila, Joseph Grau y Enriqueta Torrent, Joan Duràn, Ramón Franquesa, Francesch Ballber, J. Gatuellas, Lluís Mundet, F. Guitart, germans Domènech, J. Just, Ramón Frigola, Manel Coll, Marsal Bosch, Teresa Mirallas, Pere Biosca, Artur y Ramón Jordi, J. Gual, Marcelino Ripoll, P. Roig, Joseph Mainar, Ramón Bigorra, Lluís Puigjaner, Antonia Colomer, Ramón Pipó, Joan y Antoni Llosas, R. y J. Oliver, Jaume Casas, N. Snessa, Joseph y Roseta Alavedra, Jascinto Lleó, R. y P. Borràs.

Cinch solucions.—Joan Llorens, Lluís G. Hernández, Eduard Trias, Francesch Ribas, Jaume Sarda, Narcís Socas, R. Magriñà, Joseph Sanromà, Martí Rosell, Ramón y Conxita Carbonell, Joan Font, Vicens Martinen, germans Marcó, Antoni Guasch, Joseph Sanabra, Guillem, Miquel Benjamí, Julia, Joan Almirall, Joseph Busquets, Roseta Escribà, Robert Cusidó, Agustí Puyo, Balbina Baqué, Joseph y Albert Sanabra, Antoni-Sospecha, Antoni Baqué, Pere Closas, Eudalt Caseras, Emili Iglesias, germans Sanz, C. y E. Truñó, Antoni Orponell, J. Recasens, Joseph Torrents, Pelay Samaniego, Francisca y Manel Via, S. Gras, Miquelina Gras, Isabeleta Camprodón, Carles Olivet, Salvador Corbella, J. Cabré, Antoni Claveria, Paquita y Paquito Roca, Ramón Salicrú, J. Mateu, Lluís Corbella, germans Genis, Gabriel Campo, Enrich Cendrós, Joan y Maria Tarrida, germans Argenton, germans Carol, Joan Monrabà, Jaume Lladó, Joseph Armengol, Dolors y Miquel Riera, Joan Valck, F. Cándida Vidal, Joan Aloy, Gaspar Bartrina, Virginia Viola, Francesch Regàs, Rafel Borràs, Santos Cesma, Enrich Madorell, Pere Bernadi, J. y J. Borell, Joseph

M.ª Cabané, Pere Viñas, Olaguer Godó, Angel Mirer, Lluís y Mercè Guitart, Francesch Costa, Ferrán Ferrer, Manel Cruixat, Joseph Dalmau, Joseph Boqueta, Manel y Teresa Algora, germans Bru y Pepeta Aloy, Joseph Borrate, Mercè Montaña, M. Burgues, Jordi Gallart, Soletat Grau, Maria y Antoni Verdura, Pepeta y Miquel Remis, Clapés, Batlle, Agustí Corlazar, Joseph Oliva, Francesch Massó, Joseph Argilagos, Lluís Carulla, M. Santiago, Ramon Vidal, Antoni Sanabra, Ignaci Marqués, A. Picañol, J. Bou, Pere y Joseph Massip, Laura y Maria Bertràn, Jaume Janer, C. y J. Barceló, Roch Cañellas, Alfons de Luna, J. y G. Nin, Antoni Fernández, Enrich Bach, Lluís, Francesch Font, Joseph y Joan Ferrer, Celia Alemany, Maria Villa, Joseph Peracaula, F. y G. Marxuach, Joan Guarro, Lluís Marseny, Andreu Prat, Lluís Rafel, Miquel Caballero.

ENDEVINA, ENDEVINETA

LLETRA NUMÈRICA

1	2	3	4	5	6	7	8	pès
1	7			3	2			en la química
1	2		3	4				pès
1	7		7	3				pasta
1	2	3	2					determinat
5	4	3	7					part de la persona
5	4		8	7				en els arbres
5	7		3	7				festiu
5	1			6	7			en les capes
5	6	7	8	7	3	3	7	vestidura

MACARI

GEROGLIFICH

X X X

X X X

I I I

X X X

S I I I

EUDALT CASERAS

CONVERSA

—Mira, quin rellotge m'ha regalat el nostre oncle Antón.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la lletra numèrica: Joaquim.—A la conversa: Neula.—A la xarada: Capa.—A la endevinalla: Estel.—A la targeta: Collbató.

EN PATUFET

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

A'n any, Catalunya.....	3'00 pessetes
ab Suplement..	
Barcelona	5'50
Fòra	6'00

IMPREMTA DE M. GALVE, CARMÉ, 16

—¡Això no es res! L'altre any, ell mateix me va regalar una cosa de més preu.
—¿Què era? ¡A veure!
—Això sí que no t'ho diré. Cavila y potser que ho trobis.
—¿Una bicicleta?...
—No, no es això... Rumia, rumia...
ENRICH DURÁN

TARGETA

BERTA RERM

RODA

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'una població catalana.

MIQUEL CABALLERO

GEROGLIFICH ESTIRAGARSAT

1910 D N U

1911 D D U

A. SCHIEMBI

GRAN ÈXIT DEL SUPLEMENT D'EN PATUFET

Pera correspondre al crescut èxit que ve obtenint el nostre Suplement, aquesta setmana, ademés de l'interessant novela

EL GEGANT DELS AIRES

comensa a repartirse una serie interessantíssima de targes representant

EPISODIS HISTÒRICS DE CATALUNYA

dibuixades expressament pera el Suplement, per en Llàverias.

Aquestes targes formaran una hermosa colecció recreativa y instructiva a la vegada, de manera que no quedarà ni un noy a Catalunya que no vulgui colleccionarles.

S'ha posat a la venda en la nostra Administració y en totes les llibreries de Barcelona, el volum enquadernat de les

Noves aventures den Massagrà

den Joseph M.ª Folch y Torres

magníficament il·lustrat per en Junceda.

Se ven al preu de 1 pesseta

CAMISERIA Y CORBATERIA

DE

JAUME SANS

Boqueria, 32.—BARCELONA

Als nens y nenes que comprin a la Casa
se'ls obsequiarà ab una bonica postal.

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

Una vegada hi havia un centinella tan poruch, que's va espantar de...

sa propia ombra y va enegarli un tret.

Al sentirho, acudí la guardia y ell va dir, pera disimular, que havia vist un enemich al fosso y l'havia mort.

Però a l'anar a mirar no trobaren res, com es natural.

—¿Vols dir que hi havia tal enemich?

—Sí, senyor, sí, iperò com tinch tan bona punteria, el dech haver fet pols!